

[Erik B. Smith]

CDs lovforslag er noget mere omfattende, selv om det indeholder de samme synspunkter. Indberetning skal foretages af enhver statslig eller kommunal myndighed, offentlig eller privatejet behandlingsinstitution samt alle praktiserende læger.

Som begrundelse for de to lovforslag anføres bl.a., at registrering betyder, at man kan undgå en mængde følgekriminalitet, og at det er en nødvendig forudsætning for at komme dette alvorlige og tiltagende samfundsproblem til livs, at man har kendskab til den enkelte narkomans tilværelses forløb.

Begge forslag har været fremsat tidligere, uden at man har kunnet samle den nødvendige tilslutning i folketinget.

Efter min opfattelse leverer bemærkningerne til lovforslagene ikke antydning af dokumentation for nødvendigheden af en central registrering, når det drejer sig om kriminalitetsbekæmpelse eller institutionsbehandling for den enkelte stofmisbruger. Politiet har sine registre, hospitalerne deres sygejournaler og behandlingsinstitutionerne deres personsager. Oplysninger i offentlige registre er der altså nok af, også nok til at foretage behandling på institutionerne og til at foretage politimæssig efterforskning.

Jeg forstod indenrigsministerens oplysninger her i dag om at undersøge behovet for en eller anden form for registrering på den måde, at han først og fremmest mener, at man måske ad den vej kan undgå, at stofmisbrugere behandles forskellige steder på samme tidspunkt. Når den undersøgelse foreligger, må den naturligvis drøftes, og jeg tror, den kan give anledning til bl.a. en drøftelse af de praktiserende lægers rolle i behandlingssystemet.

Lovforslagene er efter min opfattelse udtryk for en blind tro på, at centrale registre løser alle problemer eller er den nødvendige forudsætning herfor, og da lovforslagene er gamle kendinge, mener jeg ikke, det er nødvendigt at gå dybere ind i en argumentation imod forslagene. Den socialdemokratiske gruppe ønsker i alt fald ikke at medvirke.

Lis Møller (KF):

Den 13. juli 1971 spurgte jeg daværende indenrigsminister H. C. Toft, om han ville tage initiativet til oprettelse af et centralt register for stiknarkomaner under lægelig kontrol. Det gjorde jeg på baggrund af en hen-

vendelse fra en gruppe retsmedicinere og psykiatere til folketingets daværende narkotikaudvalg.

Der blev som bekendt ikke oprettet noget register dengang, og ministerens begrundelse var, at registrering af personer ofte ville blive mødt med betænkelighed. Dette gjaldt efter ministerens mening i særdeleshed narkomaner, hvor stofmisbruget i sig selv principielt er strafbart, og hvor registrering derfor kunne medføre, sådan som indenrigsministeren også har sagt, at behandlingstrængende stofmisbrugere ville afholde sig fra at søge hjælp af frygt for, at oplysningerne senere ville komme dem til skade og blive anvendt til politimæssig efterforskning.

Nu kommer to partier med lovforslag om registrering, og i bemærkningerne til CDs forslag anføres åbenbart de samme læger, som jeg anførte den 13. juli 1971. Siden er der imidlertid sket en omfattende registrering af narkomaner, bl.a. i henhold til sundhedsstyrelsens forskellige cirkulærer om lægers ordination af afhængighedsskabende lægemidler, som det hedder. Det sidste cirkulære har strammet bestemmelserne så meget, at f.eks. gigtpatienter næsten må føle sig som narkomaner, fordi de dag ud og dag ind har brugt euforiserende stoffer, når de dulmer deres smerter med albergin. Cirkulæret går nærmest ud fra, at alle i dette land bruger afhængighedsskabende stoffer.

Den praktiserende læge registrerer, idet han hver måned indberetter til såvel embedslæge som sundhedsstyrelse de patienter, han har i metadonbehandling. Indberetningen skal også omfatte patientens sociale situation, hvor lang tid han eller hun har været under behandling osv. Også sygehusansatte læger og læger tilknyttet institutioner har indberetningspligt, altså registreringspligt. Vagtlægerne noterer, hvem de har givet morfin for nyresten, rygsmerter osv., og listen sendes til vagtchefen, der igen sender den videre til embedslægen. Altså også her en registrering. Vagtlægerne har lister over narkomaner i deres distrikt, lister over, hvilke patienter der må få metadon, morfin eller anden smertestillende medicin, og hvilke der ikke må efter egen læges afgørelse. Derudover har vi samrådene i hvert amt, og endvidere findes et centralregister, Dansk Sygehusinstitut, hvor alle der har været indlagt på hospital, registreres, altså også narkomaner. I